

POSTANOWIENIE

10 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 10 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa V. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w A.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej M. w K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej V. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w A.
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z 14 czerwca 2022 r., XII Ga 92/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od V. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w A. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej M. w K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 1 października 2021 r. Sad Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie uwzględnił powództwo w zakresie zapłaty za faktyczne wykonanie pracy przez powoda. Łącząc powoda z pozwanym umowę zakwalifikował jako umowę o roboty budowlane, polegającą na wykonaniu wymiany okładzin posadzek i położeniu płytek gresowych.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniósł powód, którą wyrokiem z 14 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych dotyczących ustalenia przesłanek klasyfikacji danej umowy jako umowa o dzieło lub umowa o roboty budowlane; dopuszczalności dochodzenia wynagrodzenia na podstawie art. 639 k.c., w sytuacji, gdy doszło do odstąpienia od umowy. Ponadto skarżący wskazał na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego i wykładni co do wzajemnego usytuowania względem siebie przepisów art. 471, 494, 639 i 649¹ § 3 k.c., w zakresie dochodzenia wynagrodzenia (odszkodowania) przez przyjmującego zamówienie (wykonawcę). Powód wskazał również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikająca z wykazanych w toku postępowania – braku współdziałania zamawiającego (pozwanego) oraz skuteczność odstąpienia od umowy przez powoda – co wypełnia przesłanki domagania się przez powoda wynagrodzenia lub odszkodowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Odwołanie się do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga – jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego – sformułowania tego zagadnienia z przytoczeniem wiążących się z nim konkretnych przepisów prawnych oraz przedstawienia argumentów świadczących o rozbieżnych ocenach prawnych (zob. m.in. postanowienia SN: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 25 maja 2021 r., II CSK 96/21). Występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zasadzie powinno spełniać wymagania stawiane zapytaniu przedstawianego przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia SN: z 24 października 2012 r., I PK 129/12; z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15). Co więcej, przedstawione istotne zagadnienie nie może być pytaniem o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem konkretnej sprawy i polemiką ze stanowiskiem Sądów *meriti*, związaną z zastosowaniem konkretnych przepisów prawa.

Natomiast powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. np. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08; z 24 lutego 2012 r., II PK 274/11; z 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20).

Powołując się zaś na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do

wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11); uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi.

W niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z przedstawionych przez skarżącego przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazane przez powoda zagadnienia były już przedmiotem orzecznictwa, zatem nie spełniają elementu „istotności” ani „nowości”. Nie zachodzą również przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynikające z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Rozbieżności, których doszukuje się skarżący były przedmiotem orzecznictwa, w którym przyjmuje się, że pod pojęciem „roboty budowlane” należy rozumieć nie tylko budowę, czyli wykonywanie obiektu budowlanego, ale także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie (zob. m.in. wyrok z 17 września 2021 r., V CSKP 43/21). Co więcej, uznaje się, że usunięcie dotychczasowej i wykonanie posadzki epoksydowych, stanowiącej przedmiot zawartych pomiędzy stronami umów, stanowiło wykonanie robót budowlanych, polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego budynku, przy użyciu innych wyrobów budowlanych, niż te, których użyto w stanie pierwotnym (zob. wyrok z 17 lipca 2008 r., II CSK 112/08). Umowa o roboty budowlane stanowi samodzielny typ umowy nazwanej, co wyklucza traktowanie art. 647 i nast. k.c. jako przepisów szczególnych wobec art. 627 i nast. k.c. dotyczących umowy o dzieło (wyrok z 27 kwietnia 2017 r., II CSK 323/16), na co wyraźnie wskazał Sąd drugiej instancji. Przedstawione przez skarżącego zagadnienie dotyczące dopuszczalności dochodzenia wynagrodzenia na podstawie art. 639 k.c., w sytuacji, gdy doszło do odstąpienia od umowy, wobec odmiennych ustaleń, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie z 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15–16, poz. 243).

Z powyższych względów skarga nie jest również oczywiście uzasadniona, gdyż wbrew twierdzeniom powoda Sąd drugiej instancji ustalił, że nie było podstaw

do odstąpienia przez stronę powodową od umowy, gdyż stronie pozwanej nie można było zarzucić braku współdziałania. Twierdzenia skarżącego w tym zakresie są w istocie próbą narzucenia swojej wizji stanu faktycznego, który został przez sądy *meriti* w sposób dostateczny ustalony.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

ał